

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 14 0 U 002613 15 Uvp
Banja Luka, 24.05.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sudija Smiljane Mrše, predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Strahinje Ćurkovića članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Sanje Oraščanin, u upravnom sporu po tužbi M.P. iz L., zastupan po punomoćniku D.K., advokatu iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj ... od 11.11.2014. godine, tuženog Ministarstva, u predmetu inspekcijske kontrole, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 14 0 U 002613 14 U od 31.01.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 24.05.2018. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv osporenog akta bliže označenog u uvodnom dijelu ove presude, kojim je odbijena kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv rješenja inspekcije, Grada I.S. broj ... od 09.07.2014. godine. Tim prvostepenim rješenjem je tužiocu kao investitoru naloženo da u roku od 15 dana izvrši rušenje bespravno izgrađene nadstrešnice dimenzija 8,75 x 4,20 m + 4,20 x 2,90 m , prizemne spratnosti koju je bez odobrenja za građenje izgradio na J. na zemljištu označenom kao k.č. broj ... k.o. Pale.

U obrazloženju te presude sud prihvata pravilnim utvrđenje prvostepenog organa da je tužilac bez odobrenja za građenje na parceli bliže označenoj u prvostepenom rješenju izveo radove na vanjskom uređenju vikend kuće i izgradio nadstrešnicu dimenzija 8,75 x 4,20 m + 4,20 x 2,90 m, prizemne spratnosti, pa da mu je pravilno prvostepenim rješenjem naloženo da u roku od 15 dana od dana prijema istog, izvrši rušenje te bespravno izgrađene nadstrešnice i da ukloni sve izvedene radove na vanjskom uređenju vikendice, da je provjerom kod nadležnog Odjeljenja Opštine P. inspektor utvrdio da tužilac za navedene radove ne posjeduje odobrenje za građenje, da se u ostavljenom roku nije odazvao pozivu inspektora, a niti ga je telefonskim putem kontaktirao, iako je putem radnika koji su izvodili radove, obaviješten o kontroli, a i zapisnik o sačinjenoj kontroli dostavljen mu je preporučenom pošiljkom, dakle, propisno je upozoren i propisno mu je dostavljen primjerak zapisnika o izvršenom pregledu, te ostavljen rok od 3 dana da prigovori na utvrđeno činjenično stanje i prigovore potkrijepi dokazima što je u skladu sa članom 49. stav 1. i člana 50. stav 1. Zakona o inspekcijama u Republici Srpskoj („Službeni glasnik RS“ broj 74/10-117/12, u daljem tekstu: Zakon).

Zaključeno je da je osporeni akt zasnovan na zakonu i da su prigovori tužioca da nije primio zapisnik i da nije obaviješten o čemu se radi, neosnovani, pa je tužba iz tog razloga odbijena. Takođe je zaključeno da nema razloga za odlaganje izvršenja osporenog akta, s obzirom da je nadstrešnica izgrađena bespravno, a tužilac nije dokazao da je podnio zahtjev za pribavljanje odobrenja za građenje.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužilac pobija njenu zakonitost iz razloga propisanih odredbom člana 35. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS). Navodi da je u tužbi naveo da tuženi nije cijenio njegove žalbene navode ili ih je krajnje paušalno cijenio što da je dovoljan razlog za poništenje osporenog akta, a takođe da u dispozitivu istog nije odlučeno o njegovom zahtjevu za odlaganje izvršenja tog rješenja, što ukazuje da su osporenim aktom povrijeđena pravila postupka i što takođe utiče na njegovu zakonitost. Nadalje ukazuje da mu u postupku nije omogućeno raspravljanje, jer da nije ni znao šta je predmet ovog postupka, ni po čijem se zahtjevu vodi, već da je o tome saznao tek u osporenom aktu od 09.07.2014. godine kada se prvi put upoznae i sa radnjama inspektora. Na te propuste ukazao je nižestepenom sudu i zatražio sudsku zaštitu, ali sud je propustio da da odgovore na sva pitanja iz tužbe, već je samo površno konstatovao da se ne mogu prihvatiti njegovi navodi kao osnovani, pa se stiče utisak da sud nije ulazio u problematiku u kojoj se našao tužilac. Navodeći istorijat postupka navodi da je postupanje inspektora nezakonito, jer je inspektor imao saznanje da on ne živi na J. ni P., već u L., pa da je bio dužan da ga lično obavijesti i omogući mu da se izjasni u predmetnoj inspekcijskoj kontroli i da učestvuje u upravnom postupku, što inspektor nije učinio, zbog čega nije bilo osnova za donošenje predmetnog rješenja. Dodaje da on nikada nije primio niti jedno pismeno, pa niti je mogao, a niti je trebao da učestvuje u ovom postupku. U prilog tome navodi i da su on i njegova supruga V. suvlasnici predmetne vikend kuće, da on nije izvodio nikakve građevinske radove i da od 01.06.2014. godine, pa do 10.07.2014. godine nije bio u Republici Srpskoj, već da je te radove izvodila njegova supruga V.P., koja takođe nikada nije bila obaviještena o bilo kakvom inspekcijskom pregledu ni učestvovala u upravnom postupku, a u potpunosti je završila te radove i u toku je postupak legalizacije. Evidentno je da je inspektor postupao nezakonito i da je predmetni upravni postupak vodio sa građevinskim radnicima, a ne sa investitorom kako je to zakonom predviđeno. Na sve ove navode nižestepeni sud nije dao valjane razloge zbog čega predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje ili da se presuda preinači tako da se tužba usvoji i osporeni akt poništi. Zatražio je i troškove postupka prema priloženom troškovniku u ukupnom iznosu od 1.316,25 KM.

Tužena u odgovoru na zahtjev osporava njegove navode i ostaje kod navoda datih u obrazloženju osporenog akta. Predlaže da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Predmet ove upravne stvari je inspekcijaska kontrola nad građenjem objekata u smislu člana 25. stav 1. Zakona i u vezi sa članom 124. i 125. Zakona o uređenju prostora i građenju („Službeni glasnik RS“ broj 40/13) u kom je nesporno utvrđeno da je radove na izgradnji nadstrešnice prizemne spratnosti tužilac izveo na zemljištu označenom kao k.č. broj ... k.o. P., te na istoj parceli u površini od 290 m² izveo radove na vanjskom uređenju vikend kuće (ogradu od metalnih cijevi i obrađenog drveta, pristupnu saobraćajnicu sa ivičnjacima,

betonske ploče sa ivičnjacima i odvodnim kanalima, taponski sloj šljunka i zemlje), da je te radove tužilac izveo bez odobrenja za građenje, tako što je uzurpirao zemljište u državnoj svojini, odnosno zemljište čiji korisnik su „Šume Republike Srpske“, da je u toku građenja izvršena inspekcijska kontrola i rješenjem od 18.06.2014. godine tužiocu bilo zabranjeno dalje izvođenje radova zbog neposjedovanja odobrenja za građenje i postavljena službena traka na dijelu te parcele i pečat, koje rješenje je i upućeno tužiocu na njegovu adresu u L., u ulici ..., koje je 04.07.2014. godine zaprimila njegova supruga, da su i nakon prijema tog rješenja radovi nastavljeni, a uz to je i uklonjena traka i povrijeđen službeni pečat, pa je predmetnim prvostepenim rješenjem, a s obzirom da se tužilac nije izjasnio o činjenicama utvrđenim u toku postupka, ni prigovorio na zapisnik o utvrđenom činjeničnom stanju, čime je postupio suprotno odredbi člana 24. i 25. Zakona, naloženo rušenje pomenutih objekata, a u smislu odredbe člana 171. stav 1. tačka đ) Zakona o uređenju prostora i građenju.

Prema odredbi člana 124. Zakona o uređenju prostora i građenju, građenju objekta može se pristupiti samo na osnovu rješenja kojim se izdaje građevinska dozvola osim u slučajevima kada u skladu sa odredbom ovog zakona nije potrebno pribaviti građevinsku dozvolu. Građevinska dozvola izdaje se za građenje cijelog objekta ili objekta koji čini tehničku, tehnološku i funkcionalnu cjelinu. Prema odredbi člana 125. toga zakona građevinska dozvola nije potrebna za pomoćne objekte i uređenje građevinske parcele individualnog stambenog objekta za koji je izdata građevinska dozvola, što podrazumijeva građenje staza ili platoa, vrtnog bazena ili ribnjaka, ograda i vrtnog ognjišta, nadstrešnice, staklenika i dr.

U konkretnom slučaju tužilac jeste izveo radove na izgradnji objekta nadstrešnice i vršio uređenje okoline svoje vikend kuće, ali to uređenje, a ni nadstrešnica nije postavljena na građevinskoj parceli koja pripada toj vikend kući, već na susjednoj parceli koja je u državnoj svojini, pa je pravilno zaključeno da se ne radi o objektima iz člana 125. Zakona o uređenju prostora i građenju, već da je tužiocu za izvođenje navedenih radova potrebna građevinska dozvola u smislu člana 124. toga zakona.

Tužilac ne spori da ne posjeduje odobrenje za građenje, ali je u tužbi naveo da je pokrenuo postupak legalizacije tog objekta, ali o tome nije priložio nikakav dokaz, već je 01.07.2014. godine priložio podnesak kojim se obratio prvostepenom organu za izmjenu regulacionog plana J. na osnovu situacionog rješenja koji je dostavio u prilogu, što nije dokaz da je pokrenuo postupak legalizacije, pa nema mjesta ni prekidu postupka izvršenja ovog rješenja u smislu odredbe člana 168. stav 1. Zakona o uređenju prostora i građenju, a time ni odlaganju izvršenja, koje traži tužilac, kako je navedeno u obrazloženju osporenog akta. Propust da se o tome odluči u njegovom dispozitivu, na što ukazuje tužilac, nije takve prirode, da bi bio razlog za njegovo poništenje.

Osnovni prigovori tužioca odnose se na činjenicu da mu nije omogućeno učešće u postupku, jer da je inspektor imao saznanje da on ne živi na J., već u L. i da je bio dužan da ga obavijesti o kontroli i da ga uključi u postupak. Iz podataka spisa proizlazi da je prvu kontrolu inspektor izvršio dana 17.06.2014. godine kada na terenu nije zatekao tužioca i kom prilikom je sačinio zapisnik i konstatovao da je tužilac iz L., ostavio je obavijest na vrata, da mu se tužilac javi do 18.06.2014. godine telefonom ili da dođe na lice mjesta. O navedenom je obavijestio radnike koji su izvodili radove koji su se obavezali da tužioca obavijeste o kontroli, pa je nakon toga nova kontrola izvršena dana 18.06.2014. godine takođe bez prisustva tužioca za koga nije utvrđeno da li je upoznat od strane radnika, ali je sačinjen zapisnik koji je uručen supruzi tužioca dana 04.07.2014. godine. Istog dana doneseno je i

rješenje koje je takođe 04.07.2014. godine zaprimila supruga tužioca, a kojim je zabranjeno dalje izvođenje radova u smislu člana 41. stav 1. tačka đ) Zakona i u vezi sa članom 124. stav 1. Zakona o uređenju prostora i građenju.

Prema navedenom, činjenica da tužilac nije prisustvao kontroli, nije razlog za poništenje osporenog akta, jer nije od uticaja na njegovu zakonitost. Kontrola se prema odredbi člana 49. stav 2. Zakona može vršiti i bez prisustva subjekta nadzora, ali mu se tada u smislu člana 50. Zakona dostavlja jedan primjerak zapisnika sa upozorenjem o postupanju. Inspektor je u konkretnom slučaju postupio na opisani način i na adresu tužioca uputio zapisnik o izvršenom inspekcijskom pregledu od 18.06.2014. godine sa upozorenjem da u roku od 3 dana može prigovoriti činjeničnom utvrđenju i to potkrijepiti dokazima. Taj zapisnik je zaprimila supruga tužioca dana 04.07.2014. godine, a i rješenje o zabrani dalje gradnje.

Pasivno ponašanje tužioca i njegove supruge, za koju tužilac tvrdi da je vršila ove radove, a pogotovo nastavljnje radova nakon zabrane i postavljanja službene trake i pečata, te skidanje te trake je pravilno rezultiralo donošenjem pobijanog rješenja. Osim toga, tužilac je lično zaprimio zapisnik o kontroli od 07.07.2014. godine, dana 11.07.2014. godine nakon čega se i dalje istovjetno ponašao, a tek po prijemu rješenja je podnio žalbu, neosnovano ukazujući na ove povrede postupka. Pri tome nije od uticaja da li je radove izvodila supruga tužioca ili sam tužilac, jer se radi o njihovoj zajedničkoj vikend kući, kako to i sam tužilac navodi.

Uz navedeno, kako tužilac nije dokazao da je pokrenuo postupak legalizacije, to je ispravno osporenim aktom njegova žalba odbijena kao neosnovana.

Kako ni ostali prigovori nisu od uticaja na odluku, to po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakonitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjev tužioca odbija, a na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Obzirom da je zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen, tužilac nema pravo na naknadu troškova postupka, pa se zahtjev odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49. i 49. a) ZUS, u vezi sa odredbom člana 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03-61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS.

Zapisničar
Sanja Oraščanin

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić